

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at behandlingen af denne sag har været en skuffelse i den forstand, at et flertal i Folketinget ikke vil være med til at indfri de løfter, man gav befolkningen forud for folkeafstemningen den 18. maj 1993, hvor man sagde til befolkningen: Hvis I stemmer ja til Maastricht og Edinburgh, vil nærhedsprincippet blive gennemført.

I udvalget har vi stillet det spørgsmål, som jeg også stillede til udenrigsministeren under førstebehandlingen: Hvad har den danske regering egentlig gjort for at indfri og håndhæve nærhedsprincippet i EU? Vi har fået, hvad jeg vil betegne som en overordentlig tynd besvarelse, men besvarelsen er måske udtryk for, at der ikke har været forsøgt så forfærdelig meget fra den danske regerings side for at håndhæve nærhedsprincippet.

Det fremgår af svaret, at der er to direktiver, hvor den danske regering har forsøgt at håndhæve nærhedsprincippet, og at begge direktiver handler om særlig ernæring. Jeg har undersøgt det offentligt tilgængelige materiale i denne sag, og det fremgår ikke af dette materiale, at Danmark har gjort nogen indsats. Det kan naturligvis være foregået på lukkede møder, som jeg ikke har nogen mulighed for at efterkontrollere, men det fremgår alene, at i dette helt specielle tilfælde har EF-Kommissionen henvist til nærhedsprincippet.

Og det er altså, hvad den danske regering kan lægge på bordet, når den skal dokumentere sin håndhævelse af nærhedsprincippet. Det er ét eksempel med ét direktiv, hvor det end ikke ved en meget omhyggelig gennemgang af sagens papirer er muligt at finde noget som helst belæg for, at den danske regering rent faktisk har gjort noget for, at nærhedsprincippet skulle håndhæves.

I regeringens besvarelse henvises ydermere til en række socialpolitiske sager, men de er jo ikke relevante her, for socialpolitik ligger klart uden for Maastricht-Traktaten, og derfor kan der ikke henvises til dem i en debat om nærhedsprincippet.

Derfor må vi alt i alt sige, at det svar, regeringen har givet, beviser, at ingen af de danske regeringer – og det gælder både den nuværende og den foregående under Poul Schlüters ledelse – reelt har gjort noget for at gennemføre og håndhæve det nærhedsprincip, som man gav befolkningen et løfte om forud for folkeafstemningen den 18. maj 1993, og det synes jeg er ganske beskæmmende, og jeg synes også, det er beskæmmende, at det flertal, som har ansvaret for de løfter, der blev givet til den danske befolkning, tilsyneladende intet har gjort for at rette op på dette problem.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når man læser den betænkning, som er afgivet i Europaudvalget om dette forslag, er der jo desværre ikke tvivl om, at det forslag, som Enhedslisten har fremsat om nærhedsprincippets gennemførelse, ikke får flertal her i Folketinget, og jeg skal være den første til at beklage det overordentlig meget, for sagen er, at beslutningsforslaget alene opfordrer regeringen til at sikre, at det nærhedsprincip, som regeringen selv var med til at formulere i forbindelse med Edinburgh- og Maastrichtafstemningerne, gennemføres. Men at regeringen med beslutningsforslaget bliver forpligtet til dét, kan altså ikke vinde opbakning, og det vil sige, at det, man selv har formuleret, skal man også føre ud i livet, og det vil flertallet altså ikke engang stemme for efterfølgende.

Jeg står ganske uforstående over for, at der direkte kan henvises til de sætninger, som de nuværende regeringspartier sammen med SF har skrevet om, at de ting skal gennemføres, samtidig med at de selv samme partier, som har formuleret dem, minsandten stemmer imod det.

Hermed kan vi altså endnu en gang blot konstatere, at det, man vandt flertalstilslutning til Maastricht-Traktaten på – kan vi vel nok sige – nemlig at man havde fået indført et nærhedsprincip, ikke var andet end bluff, ikke var andet end tom luft, for de direktiver, som vi i dag kan se er taget af bordet under henvisning til nærhedsprincippet, er så få og så intetsigende, at vi desværre må sige, at det princip, som man påstod var indført, ikke har noget reelt indhold.

Hvis det havde haft et reelt indhold, tror jeg, et beslutningsforslag som det foreliggende ville være blevet vedtaget, men nu bliver det desværre bare forkastet. Men så må befolkningen jo én gang for alle kunne se, at da et flertal stemte ja til Maastricht-Traktaten med Edinburgh-Aftalen, stemte man ja på et falsk grundlag.